

„Já vím, že můžeš.“ Usmála se na něj a dala si na tom opravdu záležet. Copak ten chlap nikdy nezvedne ani koutek? „Ale já chci šampaňské.“

„Samozřejmě, co jiného.“

Přešla jeho sarkastický tón. „A jelikož ho zřejmě budou prodávat jen po lahvích, ráda bych za něj zaplatila sama.“

Otočila se k baru a udělalo jí velkou radost, když se k ní barman přitočil dřív než k Jasonovi, který na něj zamával jako první. „Jaké máte šampaňské?“

Po krátké konzultaci objednala lahev Lansonu a podala barmanovi kreditní kartu. Nabídka nic moc, ale dneska se s pokojí i s málem. Barman mezitím vložil lahev do kovové nádoby s ledem a teatrálně sundal z hrdla fólii a kovový drátek. Jen co hlasitě vystřelil korkovou zátku, zkontroloval platební terminál a jeho obličej zbělel.

„Promiňte, ale vaše karta byla zamítnuta.“

Siena si prohlédla displej terminálu. „Tomu nerozumím. *C'est la vie*. Zkuste tuhle.“

Nahnula se přes nasvícený bar a prsty přejela po třpytivém povrchu s krystaly. Opravdu skvostná práce. Kdyby tady nebyla inkognito, vyfotila by si ho a fotku by dala na Snapchat, i když většina jejích přátel je teď stejně asi v Cannes.

„Tahle taky nefunguje.“

„Jste si jistý? To je zvláštní.“ Provinile se na něj usmála. On už ale tak přátelsky nevypadal. „Zkusíte to znovu? Nikdy dřív se mi nic takového nestalo.“

„Víš tvoje banka o tom, že jsi v zahraničí? Možná proto ta platba nechce projít,“ snažil se nabídnout vysvětlení Jason.

„Prosím tě.“ Pohládila ho po rameni. „Před měsícem jsem byla v New Yorku, před dvěma ve Whistleru. Nemusím jim nic říkat. Vědí, že hodně cestuju.“

„Právě ti jednu platbu zamítli...“ Ušklíbl se.

Překvapeně se na něj podívala.

„Možná jsem trochu,“ chtěla použít slovo nepřipravená, ale včas se zarazila, „spontánní.“ To znělo mnohem lépe. „Žádná lehkomyšlnost, jak by řekl Oscar Wilde.“

Znovu otevřela peněženku a podala barmanovi debetní kartu Credit Lyonnais. „Co tahle?“

„To není britská banka, budu potřebovat váš pas.“

Než opustila ložnici, nerozhodně pas přehazovala z ruky do ruky, a nakonec usoudila, že bezpečnější bude nechat ho v šuplíku nočního stolku.

„Uvědomuješ si, že jsem právě otevřel lahev za sedmdesát liber, za kterou nejsi schopná zaplatit?“ Zákaznický servis se někam vytratil a vystřídal ho naštvaný barmanův obličej. Místo úsměvu mu z očí litaly blesky.

„To je hloupost.“ Trhla rameny a protočila panenky. „Samozřejmě že můžu zaplatit. Ten terminál má určitě nějakou poruchu. Cestovala jsem po celém světě a ještě nikdy se mi to nestalo.“

„Stalo se to právě teď.“

Siena znovu otevřela peněženku. „Mám s sebou eura.“

Barman se hlasitě rozesmál. „Vypadám snad jako Francouz? Připadáš si tady jako ve Španělsku? Vidíš někde napsáno, že bereme eura?“ Udělal pauzu a škodolibě dodal: „To sotva.“

Nemusel si její neštěstí tak užívat. „To musí být nějaký omyl. Já si tuhle lahev můžu klidně dovolit.“ Proboha, vždyť její nevlastní otec vlastní vinici v Épernay a její kapesné by vystačilo na několik beden dobrého ročníku Dom Pérignonu.

„Odtud to tak rozhodně nevypadá.“

„Přece jsem se snažila zaplatit. Není moje vina, že tady nic nefunguje a nechcete ani eura. Vážně nevím, co mám ještě udělat.“